

APRIL 2011

ERIK JEOR

Erik Jeor gillar det där som sker i skarven. När brytpunkten blir det där som får oss att se nåt nytt, uppleva lite mer eller bara haja till. Antingen han målar akvarell eller agerar som musiker under namnet Balroyngress.

Veckans 7-dagarstipendiat Erik Jeor har haft en intensiv arbetshöst, och dagarna i Skärhamn har blivit ett välkommet miljöombyte. Utanför den lilla balkongen, alldeles vid vattnet smyger sig våren sig så sakteliga på. Kyslagen men hoppfull, medan Erik berättar om sitt konstnärskap.

– Jag håller just nu på att slutföra 22 stora bilder i akvarell, säger han och tillägger att de behöver vara stora.

– Det krävs för att kunna använda materialet och tyngdlagen som jag vill.

Alltsedan han gick ut konsthögskolan i Stockholm för fem år sen har han hängivet arbetat med akvarell. Han utgår från vattnet och pigmentets rörelse, snarare än penselns. Vrider och vinklar pappret så det bär iväg.

– Akvarellen är speciell, den svarar så snabbt, samtidigt är det ett elastiskt material, så fjäderlätt, minsta lilla rörelse gör skillnad.

Och även om han har ett tydligt mål och är noggrann i sin hantering av papper, vatten och pigment, låter han slumpen spela in. Ibland kan man inte förutse hur materialet beter sig.

– Jag är ytterst intresserad av rörelsen, hur man kan fånga den på ytan.

Han ritar upp små kanaler i pappret, och skickar sedan in pigment som driver in och agerar på pappret.

– Jag har också ett musikaliskt alter ego, Balroyngress, säger han och ler stort. Som utövande musiker gillar han korsbefruktningen, där två uttryck går i symbios eller klinch.

– Det är väldigt spännande när olika discipliner möts, tillägger han.

– Just nu är jag aktuell med en serie verk i dialog med Morton Feldmans slagverkssolo Kungen av Danmark, som Feldman skrev en förmiddag 1964 på stranden vid Coney Island.

Erik använder sig av musikens kraft som hörs via fingrar, händer och armar.

– Rytmen i min färgpåläggning påverkas av hans musik. Det är ostrukturerat, utan given rytm. För någonstans där menar han att de båda uttrycken flätas ihop.

– Varje verk uttrycker något som jag bara kan göra, varje bild blir som en unik promenad. Varje målning har ett partitur.

TEXT & BILD: ANNA BERGLUND